

Anna Dot (Vic, 1991) s'està consolidant com una de les creadores joves amb més projecció a Catalunya. En el seu discurs utilitza tècniques artísti-

ques per reflexionar sobre qüestions relatives al llenguatge, i així trenca els esquemes clàssics de gèneres. Aquests dies, tres dels seus darrers treballs

es poden veure a la Biennial Leandre Cristòfol de Lleida, al costat d'altres artistes emergents de Catalunya, Espanya, Portugal i el Marroc.

Anna Dot, l'art del llenguatge

L'artista de Vic ha estat seleccionada en la Biennial Leandre Cristòfol de Lleida

Vic/Lleida

Jordi Vilarrodà

Comunicar-nos no és tan fàcil com sembla. No n'hi ha prou de parlar o escriure, perquè les limitacions del llenguatge fan impossible una comunicació perfecta. Sobre aquesta idea gira bona part del treball d'Anna Dot, que aquests dies forma part de la cinquena edició de la Biennial Leandre Cristòfol, que organitza el Centre d'Art La Panera de Lleida. La presència de l'osonena al costat de 13 artistes de Catalunya, Espanya, Portugal i el Marroc, seleccionats per la seva projecció de futur, la situa entre els noms que no s'han de perdre de vista en els propers anys.

A Lleida, Anna Dot hi reuneix tres treballs que s'havien presentat en diferents moments dels últims cinc anys, però que "formen part d'un mateix discurs sobre com ens comuniquem i ens entenem", explica. El primer de tots és *Enseignement universel* (2013), que parteix d'una curiosa experiència: l'any 1818, el professor Joseph Jacotot és enviat a ensenyar francès a Lovaina (Bèlgica), i davant la seva sorpresa veu que els alumnes parlen neerlandès i no entenen ni un mot del que diu. Jacotot troba només un llibre en les dues llengües, una petita novel·la didàctica inspirada en l'*Odissea*, i es proposa fer aprendre francès als estudiants a partir d'ella. L'han de llegir, ajudant-se de la traducció al neerlandès,

Anna Dot, al centre, mostrant les caixes de llum d'Enseignement universel a l'alcalde de Lleida, Àngel Ros

La seva obra gira sobre la limitació del llenguatge i de la comunicació

i fer-ne un resum en francès, una experiència que va acabar sortint molt millor del que pensava. Anna Dot agafa les mateixes paraules del llibre que utilitza Jacotot i les reordena "de diferents maneres", també sense saber neerlandès. Ho fa en 10 composicions en forma de collage, i presentades dins de caixes de llum. El resultat que obté del seu ordenament de paraules "és un text en aparença correcte", però que

A Lleida, reuneix tres treballs que s'havien presentat els últims cinc anys

no necessàriament explica alguna cosa. O potser sí... S'amagaven darrere els arbres (2016) és una altra obra, resultat de la seva reflexió sobre els escrits que desapareixen. El punt de partida són els missatges de WhatsApp que esborrem o els de Snapchat que s'autoesborren. Aquest fet troba un paral·lel en la novel·la *Fahrenheit 451* de Ray Bradbury, una ficció que imagina persones que, oralment, mantenen

Caixes de llum, una pancarta... compta més la reflexió que el mitjà utilitzat

la memòria dels llibres prohibits. Tot això porta l'artista a crear una performance en la qual és còmplice el personal de La Panera: ells fan de narradors d'una història de transmissió oral. Però com sempre en aquests casos, al final és difícil saber si el punt de partida era real.

Finalment, es pot veure a l'exposició la pancarta de *Donar un espai a la confusió*, que ja es va veure a Vic, al Museu de l'Art de la Pell, en

la col·lectiva *Creure en 20 coses impossibles abans d'esmorzar*. La pancarta recrea la que un grup d'artistes russos va fer l'any 1977, amb una frase enigmàtica que era, al capdavant, una crítica a la manca de llibertat. Dot dona voltes a la traducció del rus a l'anglès, i retorna la frase al rus, llengua en què està escrita la pancarta. Qui la pogués entendre, hi llegiria: "No em queixo de res i aquest text fins i tot m'agrada, encara que mai abans havia llegit aquestes paraules i no sé res del que volen dir". O sigui, *lost in*

BIENNAL DE PRESTIGI

13 emergents

La biennial fa memòria de l'escultor lleidatà Leandre Cristòfol (1908-1998), i s'ha convertit en un termòmetre de la creació contemporània. Es pot veure fins a final de mes a La Panera.

translation. Perduts en la traducció.

Formada a l'Escola d'Art de Vic, influïda per les tesis de l'escriptor Víctor Sunyol sobre aquest aspecte, i amb el bagatge que li dona ara ser investigadora a la UVic-UCC en Traducció, Interpretació i Llengües Aplicades, Anna Dot parla de la imperfecció del llenguatge. Les paraules que el conformen, la gramàtica que l'ordena, les traduccions i les pèrdues de matisos en el pas d'una llengua a una altra... tot plegat conforma l'univers d'una artista per a qui el més important no és el mitjà en què s'expressa —unes caixes de llum, una performance o una pancarta— sinó la reflexió que l'ha portada fins aquí.